

Мили Мерлейти
Снови о моди

Елена Педуци

Принцеџа у фармеркама

Илустрације
Федерика Салфо

Превела с италијанског
Гордана Бреберина

■ Laguna ■

Наслов оригинала

Elena Peduzzi
Principessa in jeans

Садржај

Copyright © 2012 Atlantyca Dreamfarm s.r.l., Italy

Translation copyright © 2015 за српско издање, ЛАГУНА

1. Један необичан дан	7
2. Склониште од тканине	15
3. Кључ	25
4. У орману	33
5. Позлаћени двор	41
6. Ево вам... принцезе!	47
7. Уклета трака	53
8. Принцезин плакар	61
9. Генијална идеја	69
10. Портрет	73
11. Алинина тајна	79
12. Исеци и зашиј	85
13. Луцкаста госпођа	93
14. Нестанак Марије Антоанете	101
15. Брука у великом стилу	107
16. Неочекивани поклони	115
17. Велики тест	119
18. Опет код куће	127
Епилог	135

1. Један необичан дан

Оног јутра кад је све почело, Мили Мерлети је осетила да ће тај дан бити другачији од других.

Пробудила се због усисивача који је хучао испред врата њене собе. Погледала је на сат и с ужасом схватила да је скоро осам. Зашто је нико није позвао?, запитала се. Опет су заборавили на њу.

Скочила је, хукћући, из кревета, отворила велики прозор и запахнуо ју је необичан топао и хировит ветар, који је разбацао листове хартије на писаћем столу.

Обукла је наврат-нанос прво што јој је дошло под руку – црвене памучне панталоне и белу

кошуљицу – ставила црвену траку на главу и излетела из собе као муња.

„Извини! Извини! Извини!“, узвикнула је, умало се не спотакавши о усисивач којим је Агата руковала као да је косилица за траву.

„Шта се дешава, дете моје?“, довикнула јој је кућна помоћница.

„Морам у школу!“, ескивирала ју је Мили, помисливши: *А сад брзо низ ст̄ејенице!*

„Доручак, малена!“, подсетила ју је Агата, надјачавши брундање оног чуда.

Агата је била Сицилијанка, имала је урођени смисао за трагедију и бескрајно је волела дрангулије. Сваког Божића појавила би се са порцеланским псићем или статуицом мачке дугог, усправног репа, на који се ставља прстење. Сама их је стављала на разне полице у кући и брисала с љубављу, једну по једну, као да су праве животињице. Мили се нису допадале, али је толико волела Агату да је заволела и њене дрангулије.

Мили је у кухињи зграбила кришку хлеба са пекмезом и умочила је у млеко. Превише мека

и превише тешка, она се преполовила и упала у шољу испрскавши је.

Ако је постојало нешто што Мили није подносила, то су биле мрље на одећи.

„О, не!“, узвикнула је, погледавши белу кошуљицу.

Прекинула је, дакле, доручак на пола, отрчала брзо уз степенице и, нашавши се у својој соби, зграбила љубичасту мајицу, на коју јој је тетка Нуволета пришила прелепе лептире у свим могућим нијансама ружичасте. Била јој је једна од омиљених.

Онда је узела ранац, кључеве од куће, који су јој те године коначно дали, и истрчала напоље не би ли стигла у школу пре звона.

Мили је живела у стамбеној четврти једног великог града у северној Италији. И мада пут

до школе није био дуг, у јутарњој гужви је свашта могло да се деси.

И заиста, на неколико метара од њене куће, неки рундави псић је извукао конопац повоца и удаљио се од газде, наставши се баш на путу којим је Мили ишла. Да би га избегла, саплела се о корен неког дрвета и огулила је колено. Кад је гурнула школску капију, покидао јој се ремен на ранцу и, као да то није било довољно, кад је ушла у учионицу, прва јој се обратила Донатела. Рекла јој је само: „Данас ћеш награбусити!“

Ту више није било помоћи, јер сваки пут кад би Донатела нешто предвидела, то би се касније обавезно...

„Мили!“, разлегао се наставничин глас на часу историје.

Само јој је још фалило да је прозове.

Укратко, то је стварно био необичан дан.

Кад се Мили по подне вратила кући, њени родитељи и тетка били су у салону.

Разговарали су толико жустро да нису ни приметили да је дошла.

Она отвори улазна врата, спусти на под оно што је остало од ранца, стави кључеве на комоду и... чу како њена мајка изговара реченицу од које се следила.

„Претпремијера нове ревије била је катастрофа. Или ће нам синутити нека идеја, или слободно можемо да затворимо кројачки салон.“

Мили одједном стаде као укопана и престаде да размишља.

„Идеја? А када би требало да нам сине? Данас? Ревивија за јесен–зиму је за мање од месец дана“, примети забринуо тетка Нуволета.

Мили направи још неколико корака, трудећи се да буде нечујна. Шта то они говоре? Хоће да затворе кројачки салон?

„А моје колеге новинари?“, прасну њен отац. „Прете нам да неће доћи на ревију ако

на њој неће видети ништа ново, оригинално. После свих ових година рада!“

„Ситуација је безнадежна, кажем вам!“, била је упорна Милина мама.

„Крива је криза!“, прошапутала тетка.

„Криза, криза! Није само криза. Свет се мења. Надајмо се само да...“

„Чему да се надамо, Матео?“, упита Пулвискола мужа.

Мили, испред врата, попе се на врхове прстију да би боље чула.

„Надајмо се да Мили жели да постане лекар!“, уздахну отац. „Тако неће имати овакве проблеме.“

Ужаснувши се, Мили принесе руку устима. Па тај дан је био гори него што је очекивала!

Лекар? То јој није падало на памет! Хтела је да постане велика креаторка, као њена мама и тетка!

Она се нагло окрену и побеже уз степенице, прогоњена свим тим речима које је чула: затварање кројачког салона... безнадежна ситуација... криза... да постане лекар.

Најблаже речено, била је шокирана.

Прескачући по два степеника, оде на спрат, прође поред соба и настави да трчи све док се није попела на таван. Гурнувши двокрилна врата забрављена ланцем и катанцем, направи отвор тек толико велики да се провуче, па шмугну на другу страну, у склониште у које нико никада није улазио, а које је она обожава-ла: у стару кројачку радионицу.

Пусти да је кроз мрачну собу води светло које се пробијало кроз старе затворене капке, седе на под и наслони се леђима на зид.

И тада коначно поче поново да дише.

